

[lb Christensen]

omdannes til statslån, der er rente- og afdragsfri i uddannelsesperioden, som en løsning, der er mere retfærdig for de unge uddannelsessøgende. Vi er også imod de adgangsbe- grænsninger, som er sket i de senere år, og som forhindrer unge i at få en uddannelse på et tidspunkt, hvor der er titusinder af arbejdsledige unge.

Vi mener, at de sociale udgifter må afvejes på en sådan måde, at de nok i højere omfang går til de personer, der har et egentlig socialt behov, og mindre har karakter af indkomst- overførsler til folk uden hensyn til deres egentlige sociale behov.

Vi går også ind for, at man fortsætter samfundsnyttige offentlige arbejder og beskæftigelsesarbejder, og forbedret service, så længe arbejdsløsheden er så overordentlig stor, som den er, men vi går ikke ind for beskæftigelsesarbejder blot for beskæftigelsesarbejdernes skyld. Det må dog være rigtigt, at man som hidtil ofrer beløb på at sætte folk i arbejde, når man nu har ført en politik med de skæb- nesvangre resultater, jeg har beskrevet.

Endelig siger vi, at vi skal have gennemført en energiplan uden kernekraft, således at folk, når eller hvis der kommer en folkeafstemning om kernekraft, kan få reelle alternativer at vælge imellem og ikke blot skal tage stilling for eller imod en kernekraftenergiplan. Vi må ikke lægge hindringer i vejen for udnyttelse af de vedvarende energikilder. Tværtimod skal de udvikles og fremmes. Vi vil gerne have en mere håndfast varetægtelse af statens interesser over for Dansk Undergrunds Consortium med hensyn til at udnytte energiressourcerne i Nordsøen, og om nød- vendigt skal der en ekspropriation til, hvis ikke staten kan få tilgodeset sine interesser bedre. Vi kan ikke tillade os at forære disse samfundsskabte værdier, naturgivne værdier, til private, multinationale selskaber, sådan som det reelt sker nu.

Endelig siger vi på baggrund af de væsentlige punkter i det, jeg her har nævnt, at så vil der være baggrund for, at arbejdsmarkedets parter med ansvarlighed kan enes, fordi vi må bryde med den tvangsindekomstpolitik, som man nu har ført i tre overenskomstperi- oder i træk. Hvis det er således, at indkomst- politikken, som man nu forbereder igen, med pris- og lønstop og ændringer i den lovgiv- ning, man allerede har gennemført og trukket ned over arbejdsmarkedets parter, skal

gennemføres en gang til, må det nok undre, at man tør tro, at det kan være midlet, i be- tragtnings af, at man har ført tvangsindekomst- politik så længe. Tværtimod mener vi, at tvangsindekomstpolitikken fratager arbejds- markedets parter ansvaret for egne anliggen- der og derfor opmuntrer til uansvarlighed. Det er derfor vigtigt, at der brydes med tvangsindekomstpolitikken, og at arbejdsmar- kedets parter igen får ansvaret for egne an- liggende. Det kan ikke være statsmagtens opgave at fastsætte de lønninger, som folk skal sælge deres arbejdskraft til, og de priser og avancer, som erhvervslivet må tage på de områder, hvor der ikke er monopoldannelser. Det må være erhvervslivet og arbejdsmarke- dets selvforvaltning, der kan danne baggrund for en mere behersket og ansvarlig indekomst- og omkostningsudvikling; det turde erfarin- gerne med tvangsindekomstpolitikken til fulde have bevist. Derfor er der intet perspektiv, og retsforbundet vil ikke under nogen om- stændigheder medvirke til en fortsat tvangs- indekomstpolitik. Tværtimod er det en forud- sætning, at den brydes som en forudsætning for, at vi kan løse vores økonomiske proble- mer.

Med en sådan politik, der indebærer et stop for de arbejdsfri gevinster og dermed en imødekommeelse af samtlige lønmodtageror- ganisationers krav om stop for disse arbejds- fri gevinsters kapitalisering og deres inddra- gelse af private og stop for jord- og ejen- domsspekulationen, har man imødekommet krav, der ville motivere lønmodtagerne til tilbageholdenhed i indekomstkravene, og sam- tidig ville man have skabt baggrund for et rentefald og for kapitaltilgang til erhvervsli- vet. Det vil med andre ord sige, at det er en beskæftigelsesvenlig, en erhvervsvenlig poli- tik.

Det gælder også de andre punkter, jeg her har nævnt, inklusive valutapolitikken, skatte- reformen, udgiftsreformen osv., og derved vil der være det rette klima for, at arbejdsmar- kedets parter med ansvarlighed kan enes om tingene, hvad enten de nu finder ud af, at der skal ske ændringer i dyrtidsreguleringen, eller de finder ud af, at der skal gennemføres den ene eller den anden form for medejen- domsret.

Hverken når det gælder lønfastsættelsen, eller når det gælder medejenomsretsspørgs- målet, må det være noget, som folketinget